

TEOMAN

FASA FISO

—
Anı
Biyografi
—

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Sayın Bay Rock Yıldızı

FASO FİSO

Yazan: Teoman

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı / Hep Kitap, 2018

Doğan Kitap'ta 1. Baskı / Eylül 2024 / ISBN 978-625-6666-89-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli Bağcılar İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Faso Fiso

Teoman

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Dünyaya kazık çakmak gibi isteklerim var.
Daha sonra beni çok kişi hatırlasın istiyorum...

Teoman - 1997

Önsöz

Bu kitabı, Şu an elinizdekenden çok daha farklı yapmak üzere yola koyuldum ilk başta. Kariyerim boyunca yaptığım röportajlar, duvarları kaplayan dosyalar halinde duruyorlardı yıllardır ve bunları eleyerek bir kitap oluşturmak istedim. Gazeteci Ece Ulusum, tüm arşivi elden geçirip bu röportaj elemelerini yaptı. Sonrasında aklıma geldi; yıllardır bazı gazetelere, dergilere yazılar da yazmışım, bari kitaba onları da ekleyeyim dedim. O yazdıklarımla, röportajlarımı harmanlayan parçalı yapılı bir kitap olsun diye düşünmeye başladım. Bunun üzerine, bazı mini anılar da ekleyeyim, daha renkli olsun kitap derken, birdenbire kendimi bu kitabı yazarken buldum.

Sonra birden korkmaya başladım, iş başladığımdan daha ciddiye binmişti. Elimde bazı hikâyeler ve röportaj seçkileri vardı ama birleştirdiğimde pek otobiyografiye benzemiyordu. Zaman atlamaları vardı. Zaten ciddi bir otobiyografi yazacak kadar kendime güvenmiyordum da. Pek de anlatmaya değer önemli olaylar olmamıştı hayatımda.

Ama bir şekilde, yazmayı ve yazdığım şeyleri de sevmişim. Kitabı nasıl derleyip toparlayayım diye düşünürken, kitabın ilk baskısı yapılırken kitabın editörleri Deniz Yüce Başarır ve Işıl Özgüner beni cesaretlendirip yol gösterdi.

Bazı başlıklar konusunda bir açıklama yapmak istiyorum. Kimi başlıkların İngilizce olduğunu göreceksiniz, anlamazsanız da dert etmeyin. İngilizce olunca daha esprili oluyordu bazıları, o yüzden öyleler. Havalı olayım diye yapmadım yani.

Bazı başlıklara ise, sadece olaylara çok aşına olanların anlayabileceği alıntılar ekledim. Bu konulara uzak olanlara pek bir şey ifade etmeyecektir bu alıntılar. Dert etmeyin, hikâyeye pek bir katkıları yok.

Peki bu kitabı niye çıkarıyorum? Pek çok cevabı var bunun, bazılarını yazayım. Ben yeni yetişirken, bu tarz kitapları yalayıp yutardım. Sevdiğim bir sanatçıya dair her şeyi bilmek isterdim. Ayrıca, röportaj okumayı ve olaylara farklı gözlerle bakan birilerinin fikirlerini duymayı da çok severdim. Sadece etkilenmek için değil, kendi bakış açımı oluşturmama da yardım ederdi bu tarz röportajlar.

En önemli nedenlerden birini sona sakladım. Sanatçının kişiliğinin, yaptıklarına bir başka boyut daha kazandırdığını düşünüyorum. Bu işe de yarasın isterim elinizdeki kitap.

Kitaptaki hikâyeleri “light” bir perspektiften yazmaya çalıştım. Geçmişin dertlerini, üzüntülerini de bu perspektiften yansıtmaya baktım. İnsanlar bu kitaptan çıktıklarında, hafif hissetsinler istedim.

Çok önemli hikâyeler beklemeyin okurken. Eninde sonunda çocuksu bir mesleğe hayatını vermiş bir kişinin hikâyelerini okuyacaksınız. Ne kadar önemli olabilir ki bu hikâyeler? Zaten o yüzden kitabımın adı da *Fasa Fiso*.

Teoman, 2018

Anneannem, ben ve annem Bahçelievler’de yaşıyoruz. Annem söylüyor; evimiz 60 metrekareymiş, 48 metrekare kullanım alanı varmış. Anneannem benim güneşte yanmamı hiç istemiyor; esmerleşince “Marsık gibi oldun” diyor. Yugoslavya’dan gelmiş küçükken; “muri” diyor isimlerden önce. Okuma yazması yok. Başörtüsü var, imza gerekince mühür basıyor. Dışarıya çıkarken Sinbad’ın türbanı gibi bir şey takıp şık oluyor. Namazda secdeye kapandığında sırtına çıkıyorum. Bazen de kıcını ısıyorum. Halamlara gidince de aynısını ona yapıyorum ama halamda sadece sırta binmek var. Babaanneme bir iki kere yapıyorum ama sonra bırakıyorum. Çok zayıf ve çok yaşlı.

Misafirlere “hoş geldiniz” demeyi sevmiyorum ama zorundayım. “Güle güle” fena değil.

Zayıfım diye süt iğnesi vurduruyor bana annem. Bir gün yine iğneci geliyor. Küçük odaya kaçıp elime tabancamı alıyorum. “Gelmeyin” diyorum, “tabancayla camı kırarım.” İşe yaramıyor.

Şükriye Teyzelerde tartı var, annem hep beni tartıyor. “Şu oğlan delirtcek beni” diyor. Hâlâ 19 kiloymuşum, bi 20 olamamışım!

Annem bana yan yana gelecek renkleri öğretiyor; “Lacivrtle yeşil olur mesela ama kahverengi olmaz” diyor.

Eniştemin İsviçre’de çalışması gibi babam da “cennet”te çalışıyor. Bir gün sokakta arkadaşlarım yine soruyorlar bildikleri halde, söylüyorum: “Cennette!” Birbirlerine bakıp gülüşüyorlar. Anlayamıyorum.

Yusuf Amcam vali, yaz tatillerinde onları ziyarete gidiyoruz her yıl, Edirne’ye, Çankırı’ya filan. Bazı akşamlar hep beraber sinemaya gidiyoruz. Kapıdakiler amcamı görünce, “Ooo vali bey hoş geldiniz” diyorlar. Eve dönünce ben köpek oluyorum, Yusuf

Amcamı korkutuyorum. Ödü patlıyor ben havlayınca. Evdeki çalışanlar benim her dediğimi dinliyorlar, salona salıncak filan kurduruyorum. Yusuf Amcam vali diye onunla gurur duyuyoruz. Önemli biri o.

Annem bana eli öpülecekler listesi veriyor. “Anneannen ve babaannen. Başka kimsenin elini öpmeyeceksin. Diğer insanların sadece elini sık.”

Yemeklerden kaşarpeynirini ve şamfıstığını seviyorum. Diğerlerinden nefret ediyorum. Kaşar biraz pahalı bir peynirmış.

Annem yemeklerde oklavasını yanında getiriyor. “Söyle bakalım, yiyecek misin, yemeyecek misin?” diyor. “Yemeyeceğim” diyorum. Oklavayla vuruyor. Anneannemi annemden daha çok seviyorum. O çok iyi biri.

şaşırıyorum. Anneannem çok sert ve sinirli biriymiş. Herkes öyle diyor. Yalan! Yumuşacık biri o. En çok beni seviyor hayatta.

Annem bana öğretiyor. Hayatta hiç kimseden borç almamalıymışım. Bazen verebilirmişim ama.

Birinci sınıfın ilk günlerinde öğretmen tahtaya bir şey çiziyor: Merdiven. “5 sayfa merdiven çizeceğiz” diyor. Bütün öğrencileri dolaşıp benim deftere geldiğinde bomboş beyaz sayfaya bakıp niye yapmadığımı soruyor. “Ben merdiven çizmek değil, okuma öğrenmek istiyorum” diyorum. Bana renkli kalemler getiriyor, kırmızı, yeşil filan. İstersem, bu kalemlerle yapabileceğimi söylüyor. Yapmıyorum. Bir gün eve dönüyorum, annem camda endişeli. “Derslerde ilgisizmişsin” diyor. şaşırıyorum. Okuldan söylemişler. Kâğıt gelmiş. Bence ilgiliyim halbuki.

Her gün beni yedirmeye okula geliyor annem. Biraz utanıyorum ondan. Üzüm suyu sıkıp getiriyor, sevmiyorum ama içebiliyorum. Yemeklilere portakallı gazoz da veriliyor ikindide. Ben yemeksizim. Portakallı gazozun tadı güzel gibi duruyor.

Okulun ilk günü. Annemin bir an evvel eve gitmesini bekliyorum.

Yusuf Amcam ölüyor. Kalpten. 47 yaşında. Anneme, anneannem söylüyor. Annem, “Abi” diye ağlıyor.

Okulda bir gün saklanıyorum bir dolaba öğle yemeği vaktinde, yemek yemek istemiyor canım hiç, kitap okuyorum zaman geçsin diye ama annemle öğretmen buluyor beni çelik dolapta.

Bir gün de annem gelmiyor öğle yemeğine, başımda bir sürü öğretmen, bana diğer çocukların yediği yemekten veriyorlar, ısrar ediyorlar; “Ben yiyemiyorum yemek” diyorum. Herkes tenefüste kantinden alışveriş ediyor, ben hariç. Hatta önümde oturan Berat, yaşlı ayakkabı boyacısına ayakkabılarını boyatıyor her gün. Hem de elli kuruşa. Galiba okulun en fakiri benim!

Sabahki yemeğim popara. Poparayı seviyorum aslında, çiğnemek zorunda kalmıyorsun. Kaşıktaki çaylı ekmeğin üzerine Sana yağı koyuyor annem.

Rica etmeyi sevmiyorum.

Portakal sevmem halbuki!!!

Sokaktan at arabalı portakalcı geçiyor. Bazı çocuklar arabanın arkasına asılıyorlar. Ben korkuyorum, asılmıyorum. Adam bizim evin önünde duruyor, satışını yapıyor. Adamın arkası dönükken, bizim bütün çocuklar birer portakal çalıp kaçıyorlar oradan. En son ben de cesaretimi toplayıp bir tane çalışıyorum, koşarak eve gidiyorum. Portakalı hiç sevmiyorum aslında, çok ekşi. Yine de kopara kopara soyuyorum parmaklarımla. Annem benim yanıma gelmiş meğerse, fark etmemişim. “Ne o portakal?” diyor. “N’apıyorsun?” Ağlamaklı oluyorum, cevap veremiyorum. Hatta anneme bile bakamıyorum. Dışarıdan portakalcının sesi geliyor. “Portakal... Kan portakal...” Annem anlıyor. Buzdolabını açıyor,

en alt gözden bir portakal çıkarıyor. “Hadi götür bunu adama şimdi” diyor. Ölmek istiyorum. Ama “Hayır” diyemiyorum. Ter içindeyim, apartmandan çıkıp portakalcıya yanaşıyorum. Arkamı dönüp eve bakıyorum, annem beni pencereden seyrediyor. Portakalcı şaşırıyor ben önüne gelince, ben elimdeki portakalı uzatıyorum. Adam şaşırıyor ama portakalı elimden alıyor, anında arkamı dönüp koşmaya başlıyorum, eve dönmeyip apartmanın kömürlüğüne doğru koşuyorum. “Yalnız kalmalıyım.”

Fuatlardayız. Fuat benim en iyi arkadaşım. Annesi Leman Teyze bize zeytin ezmeli ekme veriyor. “Ender zeytin ezmesi” yazıyor kavanozda. İnanılmaz bir şey bu! Anneme yalvarıyorum zeytin ezmesi alalım diye. Ezilmemiş zeytini sevmiyorum, kabuğu dilime geliyor. Annem “Olmaz” diyor. Zeytin ezmelerini en kötü zeytinlerden yapıyorlarmış.

7 yaşındayım

Mr. Spock, Tarzan ya da Robin Hood olabilirim büyüyünce. Tom Braks ve Kaptan Swing de olabilir.

Gülümhan ve Müge. İki de benden çok uzun. Onlar benimle konuşunca heyecandan ölüyorum. Onları etkileyecek bir kahramanlık yapmanın hayalini kuruyorum. Hayalimde cesurum ve iyi dövüşüyorum.

Koroya aldı beni öğretmen.

Anneannem “Kulhüvallahü Ehad”ı öğretiyor bana.

Karşı komşu Türkân Teyze bana bakkaldan bira aldırıyor. 25 kuruş bahşiş veriyor her seferinde, “Kimseye söyleme” diyor. Tekin Amca Türkân Teyze’yi apartmanda dövüyor. Türkân Teyze çılgın atıyor. Tekin Amca küfrediyor. “Orospu!” diyor.

ÖVGÜ BELGESİ

Adı, Soyadı : Teoman Yakupoğlu

Sınıf, Numara : 1-C 540

Ders Yılı : 1973-1974

Belge Tarihi : 6.6.1974

Bu belge öğrencimize
yıl içinde Kolejimizde

İngilizce dersi ----
çalışmalarındaki başa-
rısından ötürü verilmiştir.

ÖĞRETMENİ
Oktay Ülgen

KÜLTÜR KOLEJİ
MÜDÜRÜ
Osman Yalçın

En önde, ortadayım.

Kuzenim Mukadder Abi bana Flamenko dansı yapmayı öğretiyor. Annem bana ropdöşambr dikiyor, “Artık evde pijamayla dolaşmak yok” diyor.

Müsamerede altıma yapıyorum.

Ders yılı sonunda teşekkür alıyorum, annem yine ağlıyor. Annem hep ağlıyor.

İki sene Kültür Koleji’ne gidiyorum. Okulun sahibi Fahmettin Bey, Nedim Enişte’nin ahbabı. Bize özel indirim yapmışlar. Öğrenmek zevkli. Yazları verilen ödevleri hemen yapıyorum. Ünite dergilerinde de zaten bir sürü güzel soru var, onları cevaplamak da zevkli... Öğretmenlerim beni övüyor diye annem çok mutlu. Çalışkan ve usluymuşum.

3. sınıfta maarife geçiyorum, artık eski okulumun parasını ödeyemiyormuşuz, çok pahalıymış. Bir de bu okulda papyon takmak yok, boğazımı kesen beyaz yakalıklardan takıyoruz. Siyah, çirkin önlük giyiyoruz. Ama ceketten rahat. Bahçelievler İlkokulu'ndaki ilk günümde öğretmen niye bu okula geldiğimi soruyor. "Ders saatleri daha kısa diye" diyorum. "Öğleden sonra bol bol vaktim var artık." Öğretmenimiz Nevin Gürpınar "Türkçe dersi en önemli ders" diyor. Gerisi sonra geliyormuş.

Garanti Bankası Çocuk Kulübü'ne üye oluyorum. Kimliğim var, fotom yapışık üzerine. Sık sık çıkarıp bakıyorum.

Tom Braks. Her hafta bir fasikül çıkıyor, annemle bayiden alıyoruz. Tom Braks istediği kılığa girebiliyor.

Kapalıçarşı'da Çelik Blek'in tabancasından satılıyor. İleride ondan alacağım.

Kaptan Swing Beti'yi dudaklarından öpüyor. Sık sık. Hatta başka kızları bile öpüyor. Tommiks Suzi'yi öpmüyor.

Biz çocuklar; ben, Ata, Bertan, Arzum ve anne-babalar lunapark gazinosundayız. O yılların tarzı kolalar ellerimizde.

Bayramlarda zengin oluyorum.

“Çalışlar’daki kitapçıya gidelim” diyorum hep anneme. Kendi başıma gitmeye utanıyorum.

– Ben topraklarımın değil, odamın insanıyım. Çocukken arkadaşlarımla futbol, misket oynamak yerine odama kapanıp kitaplarla vakit geçirirdim. Annemse küçükken yaşitlarıyla kaynaşayım isterdi, insanlarla konuşmaktan utandığım için evde tek başıma oturuyorum diye endişelenirdi. Gerçi değişen bir şey yok, hâlâ öyle... O yıllarda kitaplara fazlaca düşkündüm ve kitap bizde pek de matah bir şey sayılmıyordu. Hele kuzenim sürmenaj olunca, annem korktu. Çok okuyanların kafayı yediğini düşünüyordu. Okurken çok heyecanlanır, adeta kitabın içine girerdim. “Açma öyle gözlerini” derdi annem. **2016**

“çok üzülme, çok susma
çok darılma
çok ağlama
çok da kitap okuma!”
dedi annem

Komançi

Şükriye Teyzelerdeyiz çok sık, annemin teyzesi o ve Çalışlar’da oturuyorlar, yürüme mesafesi. Kocası Nedim Enişte galiba kendini Kızılderili sanıyor, aslında benziyor da, Tatar çünkü. Bi de saçları upuzun, limonla arkaya tarayınca kıpkısa gibi gözüküyor. Denizci, hep seferde. Kitaplığında *Tunçderililer* diye bi kitap var, biz Türkler zaten Kızılderili’ymişiz. Buzlardan yürüyüp göç etmişiz, Kızılderili olmuşuz, kafa derisi filan yüzmüşüz. Acaba Nedim Eniştelere Komançi filan mı?

Gâvur

Mahalledeki çocuklar anneannemin konuşmasıyla dalga geçiyorlar. Üzülüyorum. Zekeriya, “Senin ananen gâvur” diyor. Kötü bir şey galiba “gâvur.”

Ertesi gün anneannem kuzenim Ata ile beni fırçalıyor. Ben “Boş ver Ata, o gâvur” diyorum. Anneannem birden koşup ilk kez tokat atıyor bana. Tek tokadı bana hayatımda. Yüzüne bakıyorum, duyduklarına inanamaz bir hali var, ağladı ağlayacak.

Hiç yüzüme bakmıyor o gün. Eniştem akşam beni yanına çağırıyor. “Anneannene gâvur mu dedin?” diyor. “Evet” diyorum. “Sen gâvur ne demek biliyor musun?”

Anlıyorum, gâvur olmak çok çok çok kötü bir şeymiş. “Hayır” diyorum.

Fotoğraf çektiriyoruz diye annem beni yine şık giydirmiş.

TEOMAN

Bir rock yıldızının büyüme hikâyesi.

90'lardan bu yana şarkılarını ezbere bildiğimiz Teoman, bu kitapta hayat hikâyesini anlatıyor. Çocukluk, ilk gençlik, öğrencilik ve müzisyenlik yıllarını açık yüreklilikle anlatan Teoman bir yandan da röportajlar, şarkılar, fragmanlar ve fotoğraf kareleri eşliğinde benzersiz bir üslup oluşturuyor.

Hayat ve müzisyenlik yolculuğunda yaşadıklarını, öğrendiklerini, derdlerini kendi deyişiyile "light bir perspektifle" aktarıyor.

Gülümseyerek, duygulanarak, merakla okuyacağınız bir kitap *Fasa Fiso*. Yeni bir yazarın ayak seslerini duyacağınız garanti...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6666-89-4

9 786256 666894

Dağın
Kitap